

Vojna v južni Afriki je oficijalno končana in so Buri že tudi začeli s kapitulacijo. Doslej je kacic 18 000 Burov kapituliralo in Angleži upajo, da jim slede tudi še ostali pred 26. t. m., ko bo kronanje angleškega kralja.

Obrtnija.

Finančna uprava.

II.

Draga je pri nas tudi finančna uprava, ki stane 275,449.513 kron in prinese 1.183,950.237 kron. Stane torej četrtnino tega, kar prinese. Dohodki so večinoma davki in sicer je: zemljiškega davka 54,800.000 kron, hišnega davka 71,020.000 kron, občnega pridobninskega davka 34,400.000 kron, pridobninskega davka od posojilnic in drugih zavodov, ki imajo polagati javni račun, 50,995.000 kron, rentnega davka 7,500.000 kron, osebno dohodninskega davka 48,250.000 kron. Visoka je tudi vsota carine, ki znaša 102,800.100 kron. Poleg tega so zanimive točke indirektnih davkov in sicer dobimo: od žganja 90,000.000 kron, od vina in mošta 11,050.000 kron, od piva 77,800.000 kron, od mesa 15,550.000 kron, od sladkorja 95.900.000 kron in od mineralnega olja 17,400.000 kron. Od pogodb dobi država 96,555.000 kron in od loterije dobi 30,535.000 kron.

Trgovinsko ministrstvo ima 130,413.980 kron potrebščine in 129,342.120 kron pokritja.

Jako malo prebitka izkazuje z ozirom na druge države železniški minister. V svojem proračunu ima namreč 242,592.720 kron potrebščine, pokritja pa 281,813.370 kron torej prebitka le 39,220.650 kron. Ako se bodo železnice, kakor smo že v enem zadnjih listov pisali, pravočasno podržavile, se bode ta dobiček najmanje podeseteril.

Poljedelsko ministrstvo potrebuje 50,048.921 kron in pokrije od tega zneska 40,108.741 kron. Največji del izdatkov odpade na razne podpore za regulacije in melioracije, največ dohodkov pa pride iz državnih posestev, gozdov in rudnikov.

Za pravosodje se porabi 71,337.631 kron, prejemkov je temu nasproti 2,554.558 kron, katere dobijo iz kaznilnic.

Sedaj pridejo na vrsto tri manj važne točke in sicer: najvišji sodni dvor 460.000 kronami, penzijski zaklad s 60,276.080 kronami in državne podpore s 16,618.110 kronami.

Največja točka so državni dolgovi. Za plačilo obrestij in odplačilo na račun kapitala se rabi 353,913.528 kron. Dolga se je odplačalo samo 37,886.262 kron. Upravljanje državnih dolgov stane 1,304.045 kron.

Tu smo navedli glavne točke državnega proračuna, da bodo vedeli naši cenjeni bralci, kam van-

drajo od njih vplačani davki. Mnogo bi se dalo še o tem pisati. Morda se bomo tudi v resnici še z našim državnim gospodarstvom bavili, za danes končamo z željo, da bi se državne potrebščine in ž njimi tudi davki kolikor mogoče znižali.

Kmetijstvo.

Kako naj začneš čebelariti?

Piše Kurbus.

Slavni župnik dr. Dzierdzon pravi, da v dobrem letu lahko dobi vsak čebelar dosti medu, a kdor hoče v srednjih in slabih letih imeti dobiček od svojih čebel, ta se mora učiti umne čebeloreje. „Človek se uči, dokler živi;“ tako se tudi čebelar nikdar ne izuči. Tembolj je potreben uka začetnik. Ako hočeš postati čebelar, si ja ne preskrbi naprej čebel, ampak prebiraj nekaj časa pridno kako čebelarsko knjigo ter uporabi priliko, učiti se pri kakem bližnjem čebelarju, ter mu pomagaj pri njegovem delu. Naroči si „Slovenskega čebelarja“ ter pristopi h kakemu čebelarskemu društvu. Zdaj si šele preskrbi čebele. Ako panje kupuješ, izbiraj one z mlado matico in z dovolj živežem. Mlado matico ima lanski drugi roj ali panj, ki je lani odrojil, kajti stara matica se zmiraj s prvim rojem umakne. Panja s staro matico ne kupuj, posebno takrat ne, kadar se ne ve, koliko let da ima. Štiriletno matico odstranimo že v jesen, nje moči namreč pešajo. Ona ne leže več toliko jajec, da bi mlad naraščaj zadostoval za roj ali pa leže trotova jajca.

Troti so pa lenuhi, ki le jedo pa nič ne delajo. En trot povžije na dan toliko, kolikor nanosijo tri delavke. Da od tacega panja ni dobička, je razumljivo.

V panju mora biti dovolj živeža. Matica začne že prosinca ali svečana leči jajca. Zdaj ima panj zalego, katera potrebuje v enem mesecu več živeža kakor cel panj prejšnje tri mesece. Ako marcija ali aprila eden ali dva tedna dežuje in če ne polagaš, pogine ti vse ljudstvo v panju.

Kupi si panj s premakljivim, pravilno postavljenim satovjem ter ga prenesi 14 dni pred črešnjevim cvetom na dom. Začni le z dvema, tremi ali štirimi panji. Ker ti bodo rojili, boš napredoval do onega števila, katero hočeš imeti in katero boš lahko sam opravljal. Kmet lahko oskrbuje pri svojem delu do 15 panjev, duhovnik in učitelj se bosta pečala lahko s 25 panji. Kdor hoče večje število oskrbovati, mora imeti pomagacha.

Poprimimo se z vso vnemo čebeloreje. Ona je posebno za naše sadonosne kraje neizmerne koristi. Koliko denarja dobé Kranjci za med in vosek! Žive čebele pošiljajo celo na Nemško in na Rusko. Tudi naši kraji so čebeli ugodni. Zakaj bi mi brez truda

ne segli po dohodku, katerega nam tako lepo ponuja narava sama.

Poučni in zabavni del. *****

Marija Pomagaj.

Odlomek iz romana „Il Trionfo della morte“.

Spisal Gabrielle D' ANNUNZIO.

(Konec.)

„Nič, nič . . . Solnčarica . . .“ je odgovoril Giorgio, prijemši jo za roko, da bi jo odpeljal.

Toda Hippolita je že opazila, zakaj se gre. Videla je, kako sta mladeniču razvlekla dva moža siloma čeljusti in kako sta tiščala vmes ključ, da bi si ne pregriznil jezika. Vsled sugestije je občutila na svojih zobeh strahovito škripanje, in instiktivna groza jo je pretresla po skrajnih kotih njenega bitja, kjer je spalo „skrito zlo“, ki bi se bilo lahko vzbudilo vsak hip.

„O, jeden je, ki ima bolezen sv. Donata“, je rekel Cola iz Sciacampagne. Nikar se bati!“

„Pojdiva proč, pojdiva proč!“ je prosil Giorgio, ves vznemirjen in presenečen in skušal potegniti tovarišico seboj.

„Če bi mi padla tu po tleh! Če bi jo napadla bolezen tu sredi množice!“ je rekel sam pri sebi Giorgio in začutil, da se mu je kar kri ustavila po žilah.

„Pojdiva proč! Ali bi rada, da bi šla v cerkev?“

Ni mu odgovorila ničesar, ko da je dobila udarec po zatilniku.

„Ali bi šla rada notri?“ je ponovil Giorgio in jo stresel, skušaje skriti svoj strah. In hotel je pristaviti: „Na kaj misliš?“ pa ni si upal. V njenih očeh je zapazil tako trpko žalost, da se mu je skrčilo srce in grlo. Potem se ga lotil smrtni strah, ko se je spomnil, da naznanjata ta molk in ta omedlevost nov napad. Brez premisleka je blebetal: „Ali se počutiš slabo?“

In te prestrašene besede so izvečale nemir obema, ker so kazale njegove tesnosrčne dvome in njegov skrivni strah.

„Ne, ne!“ je rekla ona, vidno se zgražaje, Prepadena se je pritislila tesno na tovariša, da bi jo varoval grozeče nesreče.

In obkoljena od množice, zmešana, brez poguma, revna, ko vsi ostali, sta bila vredna pomilovanja in potrebna pomoči, ko ti vsi. Oba sta začutila za nekaj hipov, kako zelo pripadata tej množici, sredi katere sta se bala in trpela, ko sta se zavedla teže umrljivega sveta. Obema se je stopila duša za nekaj hipov v splošnem čuvstvu neskončne človeške tužnosti.

Prva je bila Hippolita, ki se je osrčila in obrnila proti cerkvi, k velikim vratom, ki so bila taka, kakor da so zagrnjena z modrikastim dimom, skozi kate-

rega so se posvetikovale goreče voščene sveče nad drvečim se vrtincem.

„Pojdimo notri“, je rekla pridušno Giorgiu, ne da bi ga bila spustila.

Cola je dejal, da se skozi velika vrata ne more priti notri.

„Jaz vem za stranska vrata“, je pristavil. Pojdita za mano!

S težavo so si delali pot. Vodila jih je lažna odločnost, gnala jih je slepa trmoglavost, deloma ravno tista trmoglavost, ki je silila fanatične vernike, da so tekali neprenehoma okrog. To je bil sad nalezljivosti. Giorgio je čutil, da ni več gospod samega sebe. Vodili so ga živci, ki so mu vsiljevali zmedenost in preveliko občutljivost.

„Pojdita za mano!“ je ponovil starec. S svojimi močnimi komolci je delil tok in se trudil, da bi obvaroval svoja gostitelja sunkov.

Skozi stranska vrata so stopili v nekako zakristijo. Kolikor je bilo mogoče videti skozi modrikast sopar, so bile vse stene od stropa do tal pokrite s samimi voščeni darovi, ki so viseli tu za spomin na vse čudeže, katere je naredila sveta Devica. Noge, roke, rame, stegna, prsa, nikomur podobni deli, ki so imeli predstavljati otekline, vnetja in otečenine, surove podobe strašnih boleznij, rane kričeče rudeče in modrikaste barve na belem vosku — vse te nepremične podobe po štirih visokih stenah so napravljale mrtvaški utis, povzročale gnus in strah, vzbujale v spominu sliko kake sobe, kjer leže nagomilani porézani udi iz cele bolnišnice. Po tleh so ležale cele kupe teles. Pod njimi je bilo videti blede obraze, okrvavljene ustnice, oprášena čela, plešaste čepinje, sivi lasje. Bili so skoraj samo stari ljudje, katere je prijel pred altarjem krč, in ki so jih sedaj znosili sem na kup ko mrtvece za časa kuge. Dva jokajoča moža prineseta iz cerkve starca. Pri premikanju mu je opletala glava naprej in nazaj; po srajci mu je kapala kri, ki mu je curljala z opraskanega nosu, z ust in brade. Za njim je donelo obupno kričanje, katerega še mogoče nič več slišal ni, kričanje znorelih, ki so prosili za čudeže, katerih zanj ni bilo.

„Madona! Madona! Madona!“

Bilo je grozovito vpitje, strahovitejše, ko tuljenje človeka, ki gori živ, brez pomoči, strahovitejše, ko kričanje popotnikov, ki so sredi morja v črni noči obsojeni na gotovo smrt.

„Madona! Madona! Madona!“

Tisočero rok se je stegovalo z besnelo strastnostjo proti altarju. Ženske so se plazile po kolenih, jokale, si pulile lase, se tolkle po ledjih, bile s čelom ob kamen, se premikale in stresale, ko da so obsedene od hudiča. Nekatero so ležale na vseh štirih, se bližale počasi altarju, ter nosile vso težo vodoravnega telesa s komolci in palci na nogah; plazile so se ko kušarji. Upiraje se s palci so se pomikale po-